

Sygnatura akt XXV C 148 /14

POSTANOWIENIE

Dnia 02 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXV Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSO Krystyna Stawecka

SSO Anna Błażejczyk, SSO Tomasz Gal

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Stelmasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2015 r.

sprawy z powództwa - J. K. (1) jako reprezentanta grupy

przeciwko - Bankowi (...) spółka akcyjna w W.

o zapłatę

postanawia:

rozpoznać sprawę w postępowaniu grupowym.

Sygn. akt XXV C 148/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 stycznia 2014 roku, uzupełnionym pismem z dnia 18 lutego 2014 (k. 489 a.s.), J. K. (1) działający jako reprezentant grupy w składzie:

Z. B., L. B., B. B. (1), D. B., S. B., małżonków K. C. (1) i K. C. (2), G. C., M. C. (1), M. C. (2), T. D., T. F., M. F., D. G., M. K. (1), A. P. (1), J. K. (2), A. K. (1), M. K. (2), A. K. (2), J. K. (1), małżonków W. K. i J. K. (3), J. K. (4),

B. L., K. L., A. M. (1), M. M., D. M., B. B. (2), K. M., małżonków B. M. (1) i W. M., małżonków B. M. (2) i R. M., S. M., A. M. (2), Z. N., A. P. (2), A. P. (3), T. P., małżonków E. P. i S. P., D. S. , A. S., E. S., J. S., M. Ś., małżonków G. T. i J. T., Z. W. i J. W. (46 osób)

wniósł o:

I. Zasądzenie od pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. ((...)) na rzecz członków grupy:

1. A. K. (2), E. S. kwot po 15.000,00 złotych;
2. T. D., B. L. kwot po 20.000,00 złotych;
3. M. C. (2), A. P. (1), J. K. (2) kwot po 25.000,00 złotych;
4. M. C. (1), Z. W. kwot po 35.000,00 złotych, małżonków K. C. (1) i K. C. (2) kwoty 35.000,00 zł;
5. M. K. (1), K. M. kwot po 39.000,00 złotych;

6. A. K. (1), D. S. kwot po 45.000,00 złotych;
7. D. B., D. G., Z. N. kwot po 50.000,00 złotych; małżonków G. i J. T. kwoty 50.000,00 zł;
8. T. F., M. K. (2) kwot po 52.000,00 złotych;
9. G. C., D. M. kwot po 60.000,00 złotych;
10. J. K. (1), J. W. kwot po 71.879,00 złotych;
11. Z. B., M. M., M. Ś. kwot po 80.000,00 złotych;
12. L. B., B. B. (1), S. B. kwot po 90.000,00 złotych;
13. A. M. (1) kwoty 100.000,00 złotych, małżonków B. i R. M. kwoty 100.000,00 złotych;
14. J. K. (4), A. S., J. S. kwot po 108.000,00 złotych;
15. M. F., S. M., A. M. (2) kwot po 120.000,00 złotych;
16. B. B. (2), A. P. (2) kwot po 150.000,00 złotych;
17. K. L., A. P. (3) kwot po 190.000,00 złotych;
18. małżonków E. P. i S. P. kwoty 215.000,00 złotych, małżonków B. i W. M. kwoty 215.000,00 złotych;
19. T. P. kwoty 250.000,00 złotych, małżonków W. i J. K. (3) kwoty 250.000,00 złotych;

II. Rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym;

III. Zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym reprezentant grupy wskazał, że dochodzone przez członków grupy roszczenia spełniają przesłanki wskazane w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym

Powód podniósł, że dochodzone roszczenia są roszczeniami jednego rodzaju, bowiem są to roszczenia pieniężne o zapłatę odszkodowania za wyrządzoną szkodę w następstwie czynu niedozwolonego uregulowanego w przepisach art. 415, 416 i 422 k.c. (k. 49 a.s.)

Do niniejszego pozwu zostało dołączonych 46 oświadczeń 52 osób o przystąpieniu do grupy (w 6 przypadkach roszczenie dochodzone jest łącznie przez małżonków z uwagi na łączącą ich ustawową współwłasność majątkową).

Powód wskazał, że wspólną podstawą faktyczną roszczeń członków grupy stanowią następujące okoliczności :

1. Fakt, iż wszyscy członkowie grupy zawarli z (...) G. umowy na obrót i przechowywanie metali szlachetnych, których przedmiotem było przechowywanie przez oznaczony czas metalu szlachetnego w postaci złota lub platyny zakupionych przez (...) G. ze środków finansowych powierzonych przez członków grupy;
2. Fakt, iż w odniesieniu do wszystkich członków grupy nastąpiło uwiarygodnienie działalności (...) G. poprzez współpracę tego podmiotu z pozwanym Bankiem (...) ((...)), a to wobec faktu, iż środki dotyczące przedmiotowych lokat były wpłacone przez członków grupy zgodnie z treścią dyspozycji wystawionych przez (...) G. na rachunki bankowe prowadzone przez (...) o numerach (...), (...) bądź (...);

3. Fakt, iż kwoty wynikające z zawartych z (...) G. umów zostały rzeczywiście wpłacone przez członków grupy na rzecz (...) G. na rachunki bankowe prowadzone przez (...);

4. Fakt, iż żaden z członków grupy nie otrzymał zwrotu środków finansowych wpłaconych na rzecz (...) G., a więc każdy z członków grupy poniósł szkodę w wysokości kwoty faktycznie wpłaconych środków finansowych (k. 50 a.s.).

Członkowie grupy dochodzą naprawienia przez pozwanego w/w szkody powstałej m.in. w związku z niedopełnieniem przez niego obowiązków denuncjacyjnych dotyczących (...) G. oraz w związku z kontynuowaniem przez pozwanego współpracy z (...) G. mimo posiadanej wiedzy o prowadzeniu przez tę spółkę działalności finansowej niezgodnej z prawem.

Powód wskazał ponadto, że roszczenia członków grupy zostały ujednocione, w ramach podgrup liczących co najmniej dwa podmioty, poprzez ustalenie maksymalnej procentowo (28,57%) obniżki wysokości roszczenia.

Wskutek takiego ujednoczenia powód wyodrębnił 19 podgrup (k. 53 a.s.).

Pismem z dnia 2 października 2014 roku, odpowiadając na pozew, **pozwany wniósł o odrzucenie pozwu** na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jedynie z ostrożności procesowej **pozwany wniósł o oddalenie powództwa** i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 528-596a.s.).

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że sprawa zainicjowana pozwem nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym, ponieważ dochodzone roszczenia oparte są na różnych podstawach faktycznych i prawnych. Ponadto nie została ujednoczona w sposób prawidłowy wysokość roszczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym Sąd rozstrzyga na rozprawie o dopuszczalności postępowania grupowego i odrzuca pozew, jeżeli sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym.

Powyższa ustawa ma zastosowanie w sprawach o roszczenia o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny oraz z tytułu czynów niedozwolonych, z wyjątkiem roszczeń o ochronę dóbr osobistych.

Warunkiem wszczęcia postępowania grupowego jest (oprócz spełnienia przesłanki podmiotowej) dochodzenie roszczeń spełniających przesłanki wskazane w art. 1 ust. 1 ustawy z 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Dochodzone roszczenia muszą być jednorodne, czyli jednego rodzaju oraz oparte na jednakowej podstawie faktycznej.

Roszczenia oparte na jednakowej podstawie faktycznej to roszczenia, których podstawę stanowi taka sama podstawa faktyczna (przesłanka sensu stricto) lub roszczenia, których istotne okoliczności faktyczne są wspólne (przesłanka sensu largo). Oczywiście mogą istnieć nieznaczne różnice pomiędzy indywidualnymi podstawami roszczeń, jednak niezbędne jest, aby istotne okoliczności faktyczne uzasadniały żądanie wspólne dla wszystkich roszczeń (Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 maja 2013 r., I ACz 464/13 , LEX nr 1324836).

Zatem istotą postępowania grupowego jest wspólność przejawiająca się w żądaniu, które musi być typowe (wspólne) dla wszystkich roszczeń. Żądanie zgłaszane przez reprezentanta grupy w postępowaniu grupowym musi być zatem typowe dla całej grupy, którą reprezentuje. Wskazany warunek oznacza, że sytuacja prawna lub faktyczna członków

grupy musi być jednakowa. Roszczenia muszą być jednego rodzaju (jednorodność roszczeń), gdyż tylko wówczas możliwe jest zgłoszenie wspólnego żądania (M. Sieradzka w artykule w PPH 2010/4/11-18).

Należy pokreślić, że pojęcie "roszczenie" - użyte w art. 1 cytowanej ustawy występuje w znaczeniu żądania procesowego. [...] Nie może być mowy o tym, że pojęcie "roszczenie" użyte w art. 1 ustawy, występuje w znaczeniu prawno-materialnym, przez które należałoby rozumieć wyłącznie możliwość domagania się od oznaczonej osoby określonego zachowania się. W konsekwencji nie należy pojęciu "roszczenie" - w kontekście art. 1 ustawy - nadawać ściśle materialno-prawnego znaczenia (M. Rejda w artykule w PPH 2010/8/22-26).

O jednorodności roszczeń dochodzonych w postępowaniu grupowym ostatecznie będzie decydował związek o charakterze faktycznym, występujący pomiędzy zgłoszonymi żądaniami.

Zatem szerokie ujęcie terminu "roszczenia", użytego w art. 1 cytowanej ustawy ulega zawężeniu poprzez spełnienie wymogu tej samej lub takiej samej podstawy faktycznej.

Z taką samą podstawą faktyczną roszczeń mamy do czynienia w sytuacji wystąpienia wielu podobnych zdarzeń faktycznych (podobieństwo zdarzeń). Sytuacji tej nie można sprowadzać jedynie do oceny, czy okoliczności faktyczne wspólne dla całej grupy przeważają nad okolicznościami indywidualnymi, dotyczącymi poszczególnych członków grupy.

Okoliczności faktyczne uzasadniające dochodzone roszczenia w ramach postępowania grupowego będą mogły wyczerpywać dyspozycje różnych przepisów prawa cywilnego, gdyż w odniesieniu do przesłanek postępowania grupowego nie ma wymogu występowania związku prawnego pomiędzy zgłoszonymi roszczeniami (patrz: M. Rejda w artykule w PPH 2010/8/22-26).

Ponadto w sprawach o roszczenia pieniężne postępowanie grupowe może się toczyć, gdy wysokość roszczenia każdego członka grupy zostanie ujednoczona przy uwzględnieniu wspólnych okoliczności sprawy. Istnieje jednak możliwość ujednoczenia wysokości roszczeń pieniężnych w podgrupach, liczących co najmniej 2 osoby (art. 2 cytowanej ustawy). Wydaje się, że właśnie możliwość ujednoczenia wysokości roszczeń pieniężnych w podgrupach jest koniecznym rozwiązaniem dla tych sytuacji, gdy podstawy prawne dochodzonych roszczeń przez członków grupy będą różne, co może (ale nie musi) wiązać się jednocześnie z różnicami w wysokości żądanej kwoty.

Na koniec tych rozważań teoretycznych należy podkreślić, że jedynie kumulatywne spełnienie wszystkich przesłanek postępowania grupowego warunkuje możliwość prowadzenia danej sprawy w tym postępowaniu.

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd ustalił, że reprezentant grupy J. K. (1) przedłożył oświadczenie o tym, że działa w charakterze reprezentanta grupy, ponadto złożył oświadczenie każdego z członków o przystąpieniu do grupy oraz umowę reprezentanta z profesjonalnym pełnomocnikiem.

Nie ulega wątpliwości, iż grupa na rzecz której wystąpił reprezentant J. K. (1) spełniała wymogi ustawy dotyczące liczebności, gdyż składa się z ponad 10 członków, a dokładnie z 46 członków, przy czym 6 członków dochodzi roszczenia wspólnie ze swoim małżonkiem z uwagi na łączącą ich ustawową wspólność majątkową.

Wszystkie osoby objęte pozwem wystąpiły z wnioskiem o udzielenie ochrony prawnej w tej samej formie, zgłaszając to samo roszczenie, tj. roszczenie o zasądzenie określonej kwoty pieniężnej odszkodowania od pozwanego banku.

Dochodzone przez nich roszczenia są roszczeniami odszkodowawczymi, wynikającymi z czynu niedozwolonego ze wskazaniem podstawy prawnej roszczeń z przepisów art. 415 k.c., 416 k.c. i 442 k.c.

Jak wynika z twierdzeń pozwu członkowie grupy dochodzą naprawienia przez pozwanego szkody powstałej m.in. w związku z niedopełnieniem przez pozwanego obowiązków denuncjacyjnych dotyczących (...) G. oraz w związku z kontynuowaniem przez pozwanego współpracy z (...) G. mimo posiadanej wiedzy w zakresie prowadzenia przez tą spółkę działalności finansowej niezgodnej z prawem.

W przypadku dochodzenia w postępowaniu grupowym roszczeń pieniężnych członkowie grupy muszą się zgodzić na ryczałtowe określenie wysokości należnego im odszkodowania, tzn. na jego ujednoczenie.

Ryczałtowe określenie należnego członkowi grupy odszkodowania wywołuje określone konsekwencje, do których należy m.in. wyłączenie możliwości indywidualnego dochodzenia roszczenia czy rezygnacja z zaspokojenia roszczenia w szerszym zakresie.

Wskazać należy, iż osoby przystępujące w niniejszej sprawie do grupy wyraziły zgodę na ujednoczenie ich roszczeń odszkodowawczych.

Istnieje możliwość ujednoczenia wysokości roszczeń pieniężnych w podgrupach, liczących co najmniej 2 osoby. W niektórych sytuacjach, z uwagi na okoliczności sprawy dotyczące poszczególnych członków, może się bowiem okazać, że ujednoczenie wszystkich roszczeń w ramach grup jest niemożliwe.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Członkom grupy reprezentowanej przez J. K. (1) wyrządzono szkody w różnej wysokości, a zatem koniecznym było utworzenie podgrup, w ramach których doszło do ujednoczenia wysokości roszczeń.

Reprezentant grupy sformułował roszczenie mieszczące się w kategorii spraw z tytułu czynów niedozwolonych. Wskazał, że działania pozwanego można zakwalifikować jako delikt własny banku i/lub pomocnictwo w wyrządzeniu szkody i/lub świadome skorzystanie z deliktu innej osoby. Domagając się zasądzenia od pozwanego na rzecz członków grupy świadczenia pieniężnego wskazał trzy podstawy prawne odpowiedzialności deliktowej pozwanego.

Przypomnieć przy tym należy jednak, iż rozumienie jednorodzaowości roszczeń nie jest związane z jednakową podstawą prawną.

Jednakowość norm prawnych stanowiących podstawę roszczeń nie jest bowiem w świetle art. 1 ust. 1 z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym przesłanką dopuszczalności powództwa.

Jak wskazano wyżej roszczenia zgłoszone w postępowaniu grupowym muszą być oparte na tej samej (identycznej) lub takiej samej (tożsamej) podstawie faktycznej.

Wobec tego, że każdy z członków grupy zawarł ze spółką (...) indywidualną umowę (różnice dotyczą daty zawarcia umowy – od kwietnia 2010 do stycznia 2013, okresu na jaki została ona zawarta, kwoty zainwestowanych środków, przedłużenia lokaty) Sąd badał, czy w sprawie niniejszej zostały sformułowane roszczenia oparte na takiej lub tej samej podstawie faktycznej (tożsamej lub identycznej podstawie faktycznej).

W ocenie Sądu, po przeanalizowaniu pozwu oraz materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie należy przyjąć, iż okoliczności faktyczne składające się na podstawę żądania pozwu są ewidentnie jednakowe dla członków grupy.

Niewątpliwie okolicznościami wspólnymi dla wszystkich członków grupy był fakt, że powodowie zawarli z (...) G. umowy na obrót i przechowywanie metali szlachetnych oraz, że wyrządzono im szkodę na skutek prowadzonej przez (...) G. działalności niezgodnej z prawem (podobieństwo zdarzeń). W tym zakresie osoby te uczestniczyły w jednym zdarzeniu faktycznym i prawnym, którym było zawarcie przez członków grupy umów z (...) G. i doznanie szkody w postaci nieodzyskania powierzonych (...) G. środków uzasadnia wystąpienia z roszczeniem wobec pozwanego - jako wiarygodnego banku prowadzącego rachunki bankowe dla A. G. i posiadającego informacje, że podmiot ten prowadzi działalność gospodarczą (kantorową) bez wymaganego zezwolenia i został wpisany w 2009 r. na listę ostrzeżeń Komisji Nadzoru Finansowego, o czym pozwany nie zawiadomił organów ścigania o przestępstwie i nie dokonał blokady na rachunku tego podmiotu (k. 538 a.s.).

Powodowie wskazują więc w ten sposób na szereg bezprawnych działań pozwanego mających miejsce w chwili nawiązania współpracy pozwanego z (...) G..

Należy podnieć w tym miejscu, że Sąd na tym etapie procedowania badał przede wszystkim kluczowe i wspólne dla wszystkich członków grupy okoliczności faktyczne sprawy, bez wnikania w okoliczności indywidualizujące i charakterystyczne tylko dla pojedynczych lub niektórych członków grupy, a pozostające w istocie rzeczy bez wpływu na przyszłą ocenę prawną dochodzonych roszczeń powodów.

Z tego też względu bez znaczenia dla rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym pozostaje fakt, że członkowie grupy utożsamiali bezpieczeństwo powierzonych (...) G. środków finansowych z faktem, że były one wpłacane na rachunek prowadzony przez pozwanego i deponowane już jako metale szlachetne w skrytkach pozwanego banku.

Podobnie ma się z zarzutem pozwanego, że różna była sfera motywacyjna u poszczególnych członków grupy. W pozwie wskazano, że wszystkie osoby zawierające umowy z (...) G. działały w podobnym przekonaniu, tj. że w/w spółka działa zgodnie z prawem i jest wiarygodna finansowo z uwagi na podjętą „współpracę” z instytucją zaufania publicznego jaką był bank (...).

Zdaniem reprezentanta grupy zaistniała współpraca pozwanego z (...) G. w zakresie obsługiwanie przez Bank (...) rachunków bankowych spółki i udostępniania spółce skrytek bankowych miała wpływ na proces decyzyjny wszystkich członków grupy.

Część osób mogła bowiem powierzyć (...) G. swoje środki finansowe dodatkowo ze względu na renomę pozwanego banku, w którym w/w spółka posiadała rachunki bankowe i przechowywała metale szlachetne.

W ocenie Sądu przytoczone wyżej okoliczności motywacyjne nie mają jednak wpływu na formalne przesłanki dopuszczalności rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym, a ponadto nie będą miały znaczenia przy merytorycznym rozpoznaniu sprawy.

Podobnie zarzut dotyczący braku certyfikatów przez niektórych członków grupy nie ma znaczenia dla oceny jednolitości sytuacji faktycznej powodów. Certyfikaty - wystawiane zresztą po zawarciu umowy depozytu towarowego - otrzymane przez członków grupy nie wskazywały co do zasady banku (...) jako miejsca przechowywania depozytów metali szlachetnych.

Certyfikaty w których wskazano, że miejscem przechowywania będą skrytki depozytowe pozwanego banku - co mogło zdaniem pozwanego utwierdzić członków grupy odnośnie legalności działań podejmowanych przez (...) G. – otrzymali jedynie niektórzy członkowie: Z. B., L. B., B. B. (1), małżonkowie K. C. (1) i K. C. (2), D. G., J. K. (2), J. K. (1) (powód), A. M. (1), K. M., małżonkowie E. P. i S. P., E. S., M. Ś. oraz małżonkowie G. i J. T.. Zdaniem Sądu opisany wyżej fakt nie ma jednak żadnego wpływu na ocenę formalnych i merytorycznych przesłanek powodztwa.

Kolejny zarzut pozwanego dotyczący sytuacji, iż kilka osób spośród powodów otrzymało częściowy zwrot ulokowanych w (...) G. środków jest w przekonaniu Sądu niezasadny zwłaszcza w świetle wstępnego badania dopuszczalności rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym. Fakt, że powodowie -L. B. i B. B. (1) wypłacili wcześniej kwotę 50.000 zł, J. K. (2) - kwotę 1.466,40 zł, zaś małżonkowie E. P. i S. P. - kwotę 35.000 zł nie ma w ocenie Sądu większego znaczenia dla dalszego badania zasadności powodztwa oraz przesłanek formalnych dopuszczalności jego rozpoznania w postępowaniu grupowym.

Należy zatem podsumować, że żądania wszystkich członków grupy są takie same pod kątem charakteru żądanej ochrony prawnej oraz jednakowej podstawy faktycznej i prawnej, której źródłem jest taki sam stosunek prawny, a zatem ostatecznie spełniają przesłanki jednorodności czy tożsamości w rozumieniu art. 1 ust. 1 cytowanej ustawy. Delikt pozwanego zdaniem powodów miał polegać przede wszystkim na naruszeniu norm prawnych zakazujących współpracy z podmiotem o wątpliwej reputacji na rynku.

W przekonaniu Sądu, celem tego etapu postępowania nie było w żadnym zakresie badanie zasadności zgłoszonego żądania na gruncie powołanych w pozwie przepisów dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, gdyż nie jest dopuszczalne, aby Sąd na etapie badania wstępnego dopuszczalności rozpoznania pozwu mógł

odnosić się wprost do oceny przesłanek merytorycznych powództwa w postaci prowadzenia ocennych rozważań na temat okoliczności uzasadniających istnienie i rodzaj np. związku przyczynowego pomiędzy szkodą powodów a zachowaniem pozwanego - do czego bezpośrednio zmierzał pozwany w zajmowanym stanowisku.

Z kolei jak wskazano już wyżej różne podstawy prawne odpowiedzialności deliktowej nie stanowią przeszkody w dopuszczeniu sprawy do rozpoznania w postępowaniu grupowym.

W tym miejscu należy podzielić pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 sierpnia 2013 r. (VI Acz 1639/13), że na wstępnym etapie sprawy istotne dla Sądu są jedynie okoliczności uzasadniające (bądź nie) nadanie biegu pozwowi zgłoszonemu w postępowaniu grupowym. Weryfikacja podanych w uzasadnieniu pozwu okoliczności, jako uzasadniających uwzględnienie powództwa, będzie zawsze przedmiotem postępowania dowodowego na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy.

Dla potrzeb wstępnej oceny dopuszczalności pozwu Sąd związany jest jednak okolicznościami podanymi przez powoda. Przyjmuje się bowiem, że ocena charakteru sprawy następuje w ramach wskazanego przez powoda roszczenia i podanych przez niego okoliczności faktycznych, które to elementy konkretyzują stosunek prawny zachodzący pomiędzy stronami, kształtują charakter sprawy i tym samym nadają lub odejmują jej przymiot sprawy cywilnej (zob. J. Gudowski (w:) T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, tom 1, Warszawa 2007, s. 17).

Należy zatem ostatecznie stwierdzić, że przytoczone w pozwie okoliczności faktyczne wspólne dla wszystkich powodów a odnoszące się do trzech istotnych przesłanek odpowiedzialności deliktowej staną się przedmiotem przyszłego merytorycznego rozpoznania Sądu.

W toku rozpoznania sprawy istotny dla Sądu będzie więc przede wszystkim fakt stwierdzenia występowania w sprawie trzech istotnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej (deliktowej), a wtórne znaczenie mieć będą ich szczegółowe okoliczności indywidualizujące powodów w odniesieniu do kwestii przyczynienia się czy motywów podjętej decyzji o lokowaniu środków finansowych.

W każdej ze wskazanych przez powodów podstaw prawnych Sąd ma bowiem obowiązek zbadać istnienie trzech istotnych przesłanek odpowiedzialności deliktowej wynikających z przytoczonych w pozwie tych samych okoliczności faktycznych, które tworzą zespół faktów stanowiących podstawę zgłoszonych roszczeń.

Przechodząc do konkluzji należy podkreślić, że na obecnym etapie okoliczności faktyczne podane przez stronę powodową uzasadniały przyjęcie, iż roszczenia dochodzone przeciwko pozwanemu w niniejszej sprawie mają charakter nie tylko jednorodny i są oparte na takiej samej podstawie faktycznej, ale również są roszczeniami o ochronę konsumentów, co uzasadniało uznanie, iż sprawa może być rozpoznana w postępowaniu grupowym, w rozumieniu art. 1 ust. 2 ww. ustawy.

Przepis art. 1 ust. 2 ustawy, oprócz spraw o roszczenia o ochronę konsumentów i roszczeń z tytułu odpowiedzialności za produkt niebezpieczny, roszczenia z tytułu czynów niedozwolonych wymienia *expressis verbis* jako podlegające rozpoznaniu w postępowaniu grupowym.

Ponadto Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że zbyt wąska wykładnia przepisów, która prowadzi do pozbawienia możliwości stosowania w/w ustawy do roszczeń, dla których została stworzona jest oczywiście niedopuszczalna

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2015 r. I CSK 533/14). Zdaniem Sądu zbadanie materialno - prawnych przesłanek odpowiedzialności pozwanego jest głównym celem i funkcją postępowania grupowego jako postępowania szczególnego, mającego ułatwić i usprawnić rozwiązywanie konfliktów, w które zaangażowana jest duża liczba osób.

Mając na uwadze powyższe Sąd stwierdził istnienie podstaw uzasadniających rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym, co skutkowało decyzją o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym na podstawie art. 10 ust. 1 powołanej ustawy .